

Cuarta conmemoración de «L'Esplai» de Ulldecona

Con un local abarrotado de público, se celebró el día 23 del finalizado mes de mayo, el cuarto aniversario de este magnífico y espacioso local que la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros tuvo la gentileza de construir y destinar a l'Esplai para los de la tercera edad de Ulldecona, dotado de café-bar, biblioteca, sala de juntas, sala de conferencias, salas de billar, sala de música, una peluquería para señoras y otra para caballeros. Todo dotado de un lujoso mobiliario y de la correspondiente calefacción.

La mesa presidencial estaba compuesta por D. Antonio Palau, presidente, con su junta directiva, Sr. Alcalde, Rvdo. D. Lorenzo Oms Obiol, cura párroco, Sr. Fusté, delegado de la O.D.A.G., Sr. Delegado Local de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros y de la invitada de honor Dª Conchita Moreira.

Presentó el acto el directivo D. Jaime Coll, que lo hizo con el orden siguiente:

En primer lugar habló el Sr. Palau, quien con un brillante, documentado y sentido parlamento maravilló a todos los presentes e hizo que la emoción invadiera a cuantos abarrotaban el local que le escucharon con un silencio impresionante y ovacionaron largamente, al final. Extraordinario parlamento el del Presidente Antonio Palau.

A continuación intervino el Sr. Fusté de O.D.A.G., el Sr. Director de la Caja de Pensiones, el Rvdo. Sr. Cura Párroco, D. Lorenzo Oms y Dª Conchita Moreira quien además recitó una sentida poesía.

Todos los intervinientes se refirieron a los hechos alusivos al acto, que no detallamos porque sería demasiado largo, y todos sin excepción recibieron fuertes y prolongados aplausos de la numerosa concurrencia.

Clausuró los parlamentos el Sr. Alcalde D. Jaime Antich, quien obtuvo la misma salva de aplausos que los intervinientes precedentes.

Acto seguido D. Joaquín Riba y los hermanos Domenech Fabra, con violín y piano, interpretaron unas piezas de su extenso repertorio que fueron del agrado del público y muy aplaudidos.

Seguidamente el mismo D. Joaquín Riba, uno de los músicos más sobresalientes del antiguo «Orfeó Montsià», nos deleitó con un «solo» de violín que fue la delicia de los asistentes.

Prosiguiendo con la solemnidad del acto, un grupo de niños y niñas con sus guitarras y violines, deleitaron a la concurrencia con varias interpretaciones, recibiendo estruendos ovaciones en cada número.

Por hallarse accidentalmente en la localidad D. Juan Tallada, hijo del que lleva el mismo nombre, con

residencia en Francia, el Sr. Tallada (junior), director de una prestigiosa Banda de Música en dicho país, interpretó con su saxofón unas selectas piezas que el público supo premiar con unánimes y prolongados aplausos por el doble motivo de su magnífica exhibición musical y por la espontaneidad de su colaboración, demostrando que, aunque residente en otro país por diversas circunstancias, demostró una vez más tener arraigado el patriotismo español del pueblo natal de su procedencia.

Y por último finalizaron las intervenciones con la actuación de «Las voces de l'Esplai», que no obstante su reciente creación, poseen todos sus componentes la savia y el espíritu de amor al cante que los Ulldeconenses llevan gravado en su corazón, dejando el pabellón de Ulldecona muy alto en todas las poblaciones que actúan. Ni que decir tiene que al finalizar los aplausos fueron atronadores.

En resumen: podemos afirmar fue una fiesta conmemorativa del 4º Aniversario de l'Esplai, que hace historia y que enaltece a nuestra Villa en general.

No podemos terminar este reportaje sin referirnos a nuestra invitada de honor Dª Conchita Moreira, que como todos saben, es hija de aquel lltre. y querido músico D. Juan Moreira Ramos, que fue director del «Orfeó Montsià», honra y orgullo de Ulldecona, profesor de la Escuela de música local, creador y fundador de la masa coral, considerada la segunda en importancia de Cataluña, después de la de Barcelona dirigida por el gran maestro Millet. Moreira fue también el director de aquella famosa orquesta compuesta por más de 30 músicos.

La fama de dicho «Orfeó Montsià» fue tal, que a cada concierto de los que frecuentemente celebraba, acudía gente de toda la comarca de Tortosa y del Maestrazgo que apenas podían caber en la sala de espectáculos a pesar de tener una capacidad de más de mil espectadores.

Lástima que la súbita muerte de sus tres hijos fuese la obligada causa de su marcha a Tortosa, de donde era hijo, por miedo a que le sucediera igual a la única hija que le quedaba, la Conchita de referencia a la que tanto queremos porque su corazón, sabemos, está dividido en dos partes iguales entre Ulldecona y Tortosa.

Y nada más, felicidades a los organizadores de este aniversario y que Dios nos conserve la salud para poder presenciar muchos más aniversarios como el que acabamos de comentar.

J.M.

LA VEU

Nº 9 - Any II - Ulldecona

Director: José Mª Valls Massaguer

Agost 1988

Comentaris	2 i 3
Xavi Gauxachs	3
Carta al Director	3
Resultats Eleccions Autonòmiques	4 i 5
Ple Municipal	6 i 7
Jeroni Castell Vice-President del Consell Comarcal	7
Quarta Commemoració de l'Esplai d'Ulldecona	8

Comentaris

La publicació de la llista de factures que el Grup Socialista amagà a l'Ajuntament en la liquidació del Pressupost de 1987 ha cremat a uns, escandalitzant a d'altres i sorprenent a molts. Sabem que s'han fet fotocòpies i s'han remès fora d'Uldecona, altres guarden la revista amb noms subratllats per si els interessa algun dia, d'altres ens parlen d'«estòmacs agraiats», d'altres diuen que la seva lectura reflexa el que ha estat l'Ajuntament en els darrers anys, d'altres parlen de gent sense escrúpols, d'altres...

Uldecona està d'enhorabona. El seu Ajuntament acaba d'augmentar el seu endeutament, que d'això, sí que es preocupen els Socialistes, en altres uns 8.604.918 ptes. Dos préstecs: un de 4.104.918 ptes. i un altre de 4.500.000 ptes.

Amb l'oposició d'A.P. i de Convergència, l'Ajuntament aprovà el Plec de Condicions per comprar un ordinador. Es demanaran tres pressupostos a proveïdors diferents i l'Ajuntament contractarà amb el millor. (No pot concórrer ningú lliurement, només aquells als qui es dirigeixi l'Ajuntament. Clar, no sigui que concorri algú que oferti més barat i es fastiguegi el «Plan».

Jeroni, preguntà en el Ple el «perquè» de tanta comèdia si tothom sabem qui ho ha de subministrar. Per a què tres pressupostos, ni tres comèdies, ni tres punyetes si l'ordinador ja fa temps que és a l'Ajuntament?

Tothom protesta perquè és caríssim, però els Socialistes no volen reconsiderar res. I no ho entén ningú, o potser... és molt clar.

Algú ens diu que els Socialites haguessin pogut demanar a Josep Raga que, a canvi, s'integrés en la Candidatura Socialista per a les properes eleccions. Si Raga accepta, ja tenim un candidat socialista per a les properes eleccions. Això, sí que és matinar.

És clar que el Partit Socialista té un marcat interès d'informar correctament i amb claredat als ciutadans. Un exemple el tenim en Ràdio-Cadena a Uldecona.

Als primers Plens de l'actual Ajuntament assistí un informador que al final entrevistava a l'Alcalde i als Portaveus d'A.P. i de Convergència. Suposem que com aquests deien coses que es tenia interès que no es sabessin, no es van oferir més els micròfons a ningú. L'informador-locutor oferia els dilluns la crònica del Ple de forma equànime i suposem que aquest fou el seu pecat: ser imparcial i honest.

En el Ple passat, Ràdio-Cadena canvià d'informador i el dilluns vam escoltar la seva crònica. Donava llàstima escoltar-lo. Vam pensar que tal vegada fóra la crònica d'algun «ple» al qual ell assistí després de sortir de l'Ajuntament. Raons?

A veure qui les endevina. Si tenen tant d'olfacte com per endevinar les factures en les quals hi ha «gat atrapat», segur que donaran amb el clau.

L'Alcalde, en el darrer Ple, volia tirar terra damunt de l'esforç que està realitzant A.P. i Convergència perquè es construeixi una residència per a persones majors a Uldecona i li digué a Jeroni que la residència tampoc es construí quan ell va ser Alcalde.

La contesta de Jeroni ni es va fer esperar ni va tenir deixalles.

Digué que es sentia molt satisfet de la seva gestió a favor de les persones majors i necessitats d'aquella etapa. Que s'han de tenir en compte les possibilitats i pressupostos d'aquella època i d'ara (les subvencions als Ajuntaments són ara 10 ó 12 vegades superiors; el Pressupost Municipal mitjà d'aquell temps era de 17 ó 18 milions i ara és de 200; l'endeutament municipal era de 10 ó 12 milions i ara, ni se sap; l'Alcalde amaga factures, quan es liquida el Pressupost, per més de 23 milions de pessetes, etc.).

El vertader problema sembla radicar en què amb tant de moviment de centenars de milions cada any, l'Alcalde i el Grup Socialista neguen el pa i la sal a la tercera edat i els dol que algú els ho digui. Per a què els jubilats tinguessin uns locals dignes i decents va haver de construir-los «LA CAIXA».

El «tall» que Jeroni li donà a l'Alcalde al final de l'últim Ple, va fer tremolar.

Quan el Portaveu d'A.P. presentà la Moció, fa uns mesos, en la qual demanà la construcció d'una residència per a la Tercera Edat va voler llegir un estudi que havia preparat i l'Alcalde li va prohibir.

L'Alcalde devia d'estar nerviós en el darrer Ple, davant el ridícul d'una comissió que ell havia propiciat, dirigida i presidida per un socialista, creada per estudiar si era possible el manteniment d'una residència i que no s'havien assabentat del que costava mantenir-la.

Per aquesta raó i sense venir a compte, l'Alcalde es girà cap a Jeroni i a l'estil del legendari i sainetes «Capità Aranya», amb els nervis descontrolats, li cridà: «Li exigeixo que posi sobre la taula l'estudi que fa uns mesos digué que tenia».

Jeroni demanà la paraula, es dirigí a Blasco per fer-li uns aclariments i sense que ningú ho esperés, es girà cap a l'Alcalde i amb to molt alt i sec li engegà: «Sr. Alcalde: Els drets me'ls van conferir els electors que em van votar i les obligacions me les imposito jo». Va fer una pausa i el silenci a la sala era tal que podia tallar l'aire. Després afegí: «Però, qui s'ha cregut que és vostè? És simplement l'Alcalde que presideix el Consistori i res més. ¿Què diu d'exigències? ¿Quines exigències? D'exigències, res. I menys exigències de presentar un estudi el qual vostè mateix prohibí que es presentés».

Va fer una altra pausa llarga i el silenci de tota la sala continuava essent el d'un sepulcre. Acabà així: «De moment, res més».

L'Alcalde digué que retirava allò que havia dit.

Jeroni, llavors, callà.

CUENTO

Si observo esta historia
con los ojos muy abiertos
veo rodar una noria
que da pena y que da gloria
de hombres vivos y hombres muertos.

La noria rueda y rueda
en el espacio y el tiempo
miro el agua corre y vuela
lo pienso y aunque me duela
soy polvo que arrastra el viento.

Del gran mundo somos pieza
de un juego que no comprendo
y aquí mi verso tropieza
donde acaba donde empieza
el embrollo de este cuento.

UN MAL SUEÑO

Revolotean los versos
en cualquier parte se posan
en la flor de los cerezos
o en los muertos que reposan.

Más allá de las palabras
oí que iría arriba
aparecieron los fantasmas
ni en sueños lo creía.

Allí estaban mis amigos
allí supe quién me amaba
me sentí de muerte herido
cuando la vida se acaba.

Ay señor cuantos sudores
me desperté sollozando
ya me estaban enterrando
con un ramito de flores.

TU Y YO

Tú y yo nos conocimos
tenía que suceder
se juntaron dos caminos
por la senda del querer.

Tú y yo
tú y yo nos entregamos
alma vida y corazón
y juramos siempre amarnos
amarnos siempre ¡qué ilusión!

Xavi Gausachs Maig del 88

La nostra revista agraeix públicament la quantitat de felicitacions rebudes pel número extraordinari que publicà i en el que relacionàvem les factures que per un total de 23.768.508 ptes. el Grup Socialista de l'Ajuntament havia amagat al Ple quan fore liquidat el Pressupost 1987.

Per la seva senzillesa, publiquem una de les cartes rebudes.

Sr. Director de LA VEU

He leído la relación de las facturas que Vdes. publican y que no pagó el Ayuntamiento el año pasado, tal como tocaba.

Ahora ya está claro porque los socialistas no quieren que se publiquen los pagos del Ayuntamiento ni que sepamos nada. Claro, claro. Yo creo que está muy claro. Creo que algunas facturas y sus importes claman al cielo. Pero parece que hay gente con rostro para aguantarlo todo; a mí me parece una vergüenza. Si no fuera por el trabajo del grupo del sr.

Jerónimo no sabríamos nada de nada y cuando sabemos algo como ahora, pienso lo que habrá pasado en los años anteriores que los socialistas no tenían ningún control.

Guardo todas las revistas de LA VEU pero de manera especial voy a guardar ésta de las facturas porque creo que explica muchas cosas que no entendía.

Saludos.

C. G.

Resultats Eleccions Autonòmiques del 29 de maig, a Ulldecona, pobles de la Comarca del Montsià, Tortosa, Tarragona, Barcelona, i Catalunya en general, amb breus anàlisis i comentaris

RESULTATS ULLDECONA	C.I.U.	PSC-PSOE	I.C.	A.P.	E.R.C.	C.D.S.
	1.188	1.008	46	174	208	167
ID. POBLES COMARCA						
AMPOSTA	3.065	1.746	478	272	159	554
SANT CARLES	2.440	1.101	395	195	134	109
ALCANAR	1.260	461	494	237	248	151
STA. BÀRBARA	1.106	316	22	137	41	43
LA SÈNIA	780	505	640	108	56	72
MAS BARBERANS	159	214	6	38	2	5
FREGINALS	180	55	18	7	2	4
GODALL	244	94	5	62	11	5
GALERA	121	79	9	81	32	6
RESULTATS TORTOSA	4.806	2.443	693	2.193	350	521
RESULTATS Pro. TARRAGONA	111.746	63.128	12.833	16.590	12.319	9.418
RESULTATS Pro. BARCELONA	884.481	635.970	178.118	106.322	75.103	77.894
RESULTATS CATALUNYA	1.222.170	794.413	206.287	142.239	110.588	102.211

Els resultats anotats varen ser publicats en el diari «EL PERIÒDICO» de Barcelona el dia 31 de maig, però poden existir petites variacions respecte a l'escrutini final i definitiu; però el que no varia és el núm. de diputats obtinguts pels partits i que són els següents:

CONVERGÈNCIA: 69, PSC-PSOE: 42, I.C.: 9, A.P.: 6, E.R.C.: 6, C.D.S.: 3.

En unes eleccions democràtiques arreu del món, sols hi ha els que guanyen i els que perden ¿no és així?, doncs en Catalunya quasibé tots els partits les han guanyat, i si no veiem el que diuen els que aspiraven a President de la Generalitat:

PUJOL, de C.I.U.: «L'important era la majoria absoluta i ho hem aconseguit».

OBIOLS, del PSC-PSOE: «Jordi Pujol és simplement un producte de les circumstàncies i amb aquestes eleccions ja ha tocat sostre».

RAFEL RIBÓ, d'I.C.: «Hem guanyat molts de vots».

JOAN HORTALÀ, d'E.R.C.: «Nosaltres no predicàvem un independentisme celestial i estem molt contents perquè tenim 6 diputats i en teníem 5».

JORDI FERNÁNDEZ DIAZ, d'A.P.: «Hi ha que admetre-ho: hem obtingut un mal resultat, però Catalunya, com altres Autonomies Espanyoles, ha demostrat una vegada més que no vol ser socialista».

ANTONI FERNÁNDEZ TEIXIDÓ, del C.D.S.: «El que ens ha costat pujar al Tron; ja estem al Parlament amb 3 diputats».

¿Veieu com quasi tots, han quedat «fotuts» i contents?

I ara parlem un poc de les abstencions: El mateix que passa en els resultats electorals, quasibé tots els partits s'atribueixen la pèrdua de vots a les abstencions, perquè tots es creuen ser els més perjudicats.

Doncs teniu estimats lectors un poc de paciència i seguïu llegint, si us plau, les meves opinions respecte a les abstencions hagudes.

Quasibé tots els periòdics coincideixen en dir, i està demostrat, que la més alta abstenció es va produir en el litoral i en la muntanya, o sigui, Baix Ebre, Baix Camp, Barcelonès, Vallès Occidental, Segrià, Alta Ribarroja i pocs més; diuen uns, degut a que es retardaren al retorn i trobaren ja els col·legis tancats, altres es quedaren en el camp, en la platja, en la torra o en el camping, gaudint de l'esplèndid dia primaveral que feia. Si es té en compte que la immensa majoria d'aquests era de bona posició econòmica, és lògic pensar ni havien més de dreta que d'esquerra ¿No està clar?

Exposats els resultats de les eleccions i el meu criteri respecte a les abstencions, anem a parlar un poc de les variacions dels resultats respecte a les Autonòmiques anteriors, o sigui del 84:

C.I.U., si fa poc obtingué en els Consells Comarcals la majoria absoluta en quasibé totes les comarques de Catalunya i ara ha obtingut també la majoria absoluta de Diputats al Parlament en tota Catalunya, sincerament, hem de reconèixer el seu triomf. Si ha obtingut 135.000 vots menys que l'any 84, està justificat com abans he dit, per les abstencions hagudes en les zones del litoral i de la muntanya, convençuts la major part d'ells de què tenien la victòria segura segons informaven les enquestes i els diaris.

P.S.C.-P.S.O.E., encara que els resultats els celebraren com una victòria, està més que clar, que aquest partit sí que ha tocat sostre. Un prestigiós polític digué un dia que mentre les sigles a Catalunya dels socialistes siguin P.S.C.-P.S.O.E., no guanyaran mai; ara ja no tenen remei davant el mal govern de Madrid encara que treguessin les quatre últimes lletres de la seva sigla i deixessin de saludar amb el puny tancat.

I.C., aquest partit, s'ha de reconèixer que li ha donat resultat el canvi de sigles; dient-se P.S.U.C. o P.C. i figurant en la seva bandera la fals i el martell, no haguessin millorat tant la seva clientela, però tampoc faran mai res i menys ara que fins Mijail Gorbachev ha fet a tots els comunistes del món la punyeta amb la creació de la «Perestroika». Llàstima per a Rafel Ribó pel bon resultat obtingut que no li servirà de res; no obstant hem de reconèixer és un polític llest.

A.P., encara que Jordi Fernández Díaz, amb la sinceritat que el caracteritza, ha admès haver obtingut un mal resultat, sóc dels que no ho creuen pas, perquè tots saben que pedre 3 diputats a Galícia, sí fóra una derrota, però en Catalunya cedí 3 diputats al C.D.S. no és perdre'ls, sinó transferir-los a un partit nou de Centre i no als socialistes que això sí fóra pitjor. La feina A.P. ha de fer-la del Riu Sènia enllà, com sens cap dubte es farà, perquè homes com Fernández Díaz, Fraga, Herrero de Miñón, Curto, i un molt llarg etc., A.P. en té molts arreu d'Espanya que en les pròximes generals es faran sentir.

E.R.C., aquest partit considerat històric i de més prestigi a Catalunya ha guanyat un Diputat més al Parlament i sembla que Joan Hortalà està més que content. Jo crec que ja i pot estar-hi per haver obtingut 111.000 vots que sens cap dubte haguessin estat molt més de no haver-hi jugat el del vot útil que tant mal fa als petits partits afavorint als grans; jo crec que «força Esquerra» pel seu arraigat nacionalisme català hagués obtingut encara més vots de no haver-hi un altre partit de paregudes ideologies, però molt més arraigat, avui.

I per últim parlem del C.D.S. Sembla que Antoni Fernández Teixidó es mostri satisfet per haver obtingut aquests 3 diputats. El mateix que els socialistes, riuen, però la processó deu anar per dins. Adolf Suárez es llançà a l'arena portant una campanya agotadora com el qui més i rebre, 3 diputats, la veritat és molt poca cosa. Reconeixem les qualitats que té i el molt que si li deu per la transició, però d'això a què sigui l'alternativa del socialisme i d'A.P. és més difícil que el P.S.O.E., en el poc temps que li queda al poder, pugui donar treball a 3 milions de parats i que acabi amb la inseguretat ciutadana.

Aquest és el meu criteri que crec s'aproxima a la realitat.

A. P.
Ulldecona, juny de 1988

Ple Municipal

El Grup Socialista continua obstinat d'evitar que es construeixi a Ulldecona una Residència per a la Tercera Edat

És una obsessió i en això s'hi aboquen. El seu esforç i lliurament mereix una causa més noble.

Fa uns mesos, el Grup d'A.P. presentà una moció en un Ple Municipal demanant a l'Ajuntament que procedís a la construcció d'una Residència per a la Tercera Edat.

Varen haver fortes discussions en aquell moment, perquè l'Alcalde incomplint la seva obligació, no va incloure la Moció en l'Ordre del Dia, amb la qual cosa ja donava a entendre les seves intencions.

Jeroni Castell protestà enèrgicament en el Ple i l'Alcalde es posà nerviós.

En el Ple següent, Jeroni defensà la Moció i s'establí una forta discussió, perquè el Grup Socialista volia o de grat o per força, donar llargues a l'assumppte. Ho varen aconseguir i es decidí crear una Comissió, presidida per en Xavier Blasco, que estudiarà el tema.

Han viatjat els Membres de la Comissió, s'han reunit i han estudiat. Finalment, han redactat un informe en el qual reconeixen que es un fet que fa quatre anys era fàcil la construcció d'una Residència, ja que tant la Generalitat com la Diputació tenien disponibilitats monetàries per a tal cosa i tot estava per fer. Primer s'oferí subvencionar-les totalment i després en el 80 %.

Però tots sabem que a Ulldecona no es pogué construir per moltes facilitats que oferiren els estaments oficials, perquè el Grup Socialista s'oposà rotundament quan Convergència ho demanà, ja que en aquells moments era el Grup majoritari en l'oposició Municipal.

Per això el Sr. Joan Roig, Batlle d'Amposta i President de la Comissió de Sanitat i Serveis Socials de la Diputació, els va dir als Membres de la Comissió d'Ulldecona quan van visitar-lo: «Quan era facilíssim aconseguir-ho, l'Ajuntament d'Ulldecona no la va voler. Ells sabran per què».

Ara, evidentment, resulta més complicat i laboriós, per això que hem d'esforçar-nos més. Però tant Lluç Raga com Jeroni Castell, que foren els qui representaren als seus Grups en el Ple, es reafirmaren en la voluntat de construir-la igualment.

Lluç Raga, primer, i Jeroni Castell, després, varen proposar restaurar l'antic Convent de Monges Carmelites i convertir-lo en Residència.

Entre Raga i Xavier Blasco varen començar les primeres discussions a les quals es va sumar Francesc Sánchez. Els tres havien format part de la comissió d'estudi i no es varen entendre. Blasco ja es tancava en banda i deia que no era possible mantenir-la, Raga entenia que sí i Francesc Sánchez, més decidit, ho afirmava rotundament.

Jeroni felicità al Grup de Convergència per la seva postura favorable a la construcció de la Residència i digué que l'Ajuntament estava en deute amb els Ulldeconencs de la Tercera Edat.

Jeroni i Xavier Blasco discutiren obertament defensant, el primer la viabilitat de l'obra i el segon negant-la.

Blasco, en les seves argumentacions i per defensar la postura Socialista, digué que a Montblanc els havien informat de què cada internat tenia un cost de 120.000 pessetes al mes, però quedà sorprès quan a instàncies de Jeroni, s'esbrinà que era una Residència per a persones invàlides, deficients mentals, etc..., i que per al seu funcionament fou precís gran nombre de personal i alguns molt especialitzats (concretament 44 persones per atendre 70 malalts, segons va reconèixer el propi Blasco).

Jeroni argumentà que per una Residència per a persones vàlides, com la que és a punt d'inaugurar-se a la Sénia, és precís moltíssim menys personal i sense necessitat de què sigui tan especialitzat, per la qual cosa el cost per internat seria molt inferior, però al preguntar a quant ascendí, resultà que no ho sabien. Per fer riure, senyors. Tants viatges, tantes reunions, tants estudis, etc... i del resultat de tot això no se sap quant costa un internat a una Residència com la que es pretén construir, i en canvi es tenen números exactes del que costa un internat a una altra que no ens interessa gens, perquè no té cap paral·lisme amb la que pot interessar a Ulldecona. També podien haver-nos parlat dels cràters de la Lluna o del preu de les olles que es fabriquen a Traiguera.

Davant la manca de la més mínima informació sobre costos, Jeroni comentà que si un internat a una Residència de la magnificència extraordinària de la de Montblanc (quelcom fabulós, segons expliquen els membres de la Comissió que foren atesos i convidats a menjar a la mateixa), amb la gran quantitat de personal especialitzat al seu servei i el luxe que la

guarneix, costa 120.000 pessetes mensuals, podria suposar-se que a una Residència per a persones vàlides, el cost podria reduir-se a la meitat i si tenim en compte que la pensió mitja que cobra cada internat oscil·la en 30.000 pessetes, amb ajudes i subvencions podríem anar molt amunt i el que pugui faltar podria ésser una quantitat assumible per l'Ajuntament.

Ningú no pot contestar el que sembla un raonable comentari, però el Grup Socialista va seguir aferrat a què no era viable. O sia, no es té ni la més remota idea del que costa un internat, però NO ES POT. És l'únic que importa.

Amb l'ànim de seguir posant trabes, Blasco va dir que la gran dificultat de les Residències per a persones vàlides estava en que es construeixen sense pensar, i que les persones que ingressen al cap d'uns anys poden quedar invàlides i es llavors que s'han de modificar les estructures, doncs els ascensors, portes, escales, etc..., queden estretes i l'avituallament adequat costa molts diners. També va dir que si una persona queda totalment invàlida hi ha que portar-la a una altra Residència perquè sinó s'encareix la seva atenció (o cura).

Jeroni va dir: «Però Xavier si et plau, si una persona mor abans de quedar invàlida, és algun problema el que pugui viure en LA SEVA ULLDECONA FINS AL FINAL DELS SEUS DIES?». «O bé, si una persona queda totalment invàlida i a l'últim pas no hi ha altre remei que traslladar-la, és algun problema el

que hagi pogut viure els anys anteriors en LA SEVA ULLDECONA?».

«I si saps que les portes, escales i ascensors quedaran petites, quin problema hi ha en evitar-ho i fer-les més grans quan es construeixin?».

Ningú no va contestar.

Es posaren a votació les conclusions de l'informe fet per la Comissió i s'aprovaren per unanimitat.

El portaveu d'A.P. puntualitzà que el seu Grup votava favorablement perquè es recollia la intenció de construir un «Centre de Dia de la Tercera Edat» (Un Centre per poder dinar al migdia, on hi hagi infermeria, teràpia ocupacional i rehabilitació) i encara que el seu Grup continuava defensant la construcció d'una Residència, si el Grup Socialista continua negant-la, no volien ser obstacle per a que, almenys les persones grans puguin tenir un Centre de Dia, a l'espera que en un futur pròxim un altre Ajuntament amb més altesa de mires, sigui més just amb la nostra Tercera Edat i construeixi la Residència que mereixen els nostres avis.

Finalitzat el Ple, intervingué Antoni Palau, President de «l'Esplai» que també havia format part de la Comissió i ens va recordar que el President de la Comissió de Sanitat de la Diputació els havia dit als membres de la mateixa que foren a visitar-lo, que no es preocupessin per les dificultats que pogueren sorgir quan estigués construïda, perquè una Residència no es tancarà mai.

J.M.V.

Se celebró en Amposta el 3er pleno del Consejo Comarcal

Cuatro fueron los puntos principales que se trataron en el 3er Pleno del Consejo Comarcal del Montsià.

El Pleno comenzó con un minuto de silencio en memoria del Ex-Presidente de la Generalitat «Josep Tarradellas».

El primero y segundo puntos hicieron referencia al Pleno anterior.

Seguidamente se pasó a la designación y nombramiento de los dos Vice-Presidentes del Consejo Comarcal. Cargos que recayeron sobre el Alcalde de San Carlos de la Rápita, «Pere» Geira y el concejal de Ulldecona «Jeroni» Castell.

El cuarto punto fue la aprobación del Presupuesto del Consejo Comarcal. Hubo mucha polémica entre el portavoz del Partido Socialista y ex-Alcalde de Amposta, Sr. Simó y el portavoz del Partido de Alianza Popular y ex-Alcalde de

Ulldecona, Sr. Castell. Finalmente el Presupuesto fue aprobado con los votos favorables de CIU y AP y con los votos en contra de PSC e IPC.

En Ruegos y Preguntas se propuso el cambio de horario de las sesiones del Consejo Comarcal así como la posibilidad de suprimir la del mes de Agosto. También se hizo referencia a la urgencia de comenzar a crear mancomunidades entre las diferentes poblaciones de la comarca.

Al finalizar el Pleno, el Alcalde de Masdenverge, que se encontraba entre el público asistente, pidió la palabra para expresar su sentir al no poder pertenecer al Consejo Comarcal. Se tomó en consideración y se acordó que pueda asistir a los Plenos con voz aunque sin voto.

La reunión del Consejo fue de algo más de hora y media.

Evaristo Arrufat